

Ett vänreportage från detta Mölndal

som skall ses i ljuset av ett gott kamratskap,
men bara när klockorna är avstängda!

Man kan väl på ålderns höst både få titta framåt, men även bakåt när det gäller vår sport. Vad som en gång varit och vad vi har att vänta oss. Varom inte, bryr undertecknad sig föga, och noterar följande. Ena veckan drar man iväg en 35 mil upp till ett framtidsslag i Katrineholmstrakten för leverans av ett 30 tal ungar, från Göteborg som fått en chans att inom landet få deltaga på ett "Friends One Loft Race," och stifta bekantskap med för undertecknad helt nytt folk inom sporten, som en ny eldsjäl Pontus Eriksson i Nyköpings Brevduveklubb. Och lite annat nytt folk i landsorten som brinner för brevduvesporten.

Inte utan att man på hemvägen kände sig lite glädjefylld inför sportens framtid. Dom grabbarna hade glöden i ögat hotbilden var påtaglig, måtte nu inte västsvensarna göra bort sig i prislistorna. Jag säger som min gode vän i Danmark Börje Gottfridsen Thats Show".

Ralf och Ove under en fika.

För att någon månad senare dra 2 mil söder ut till detta expansiva Mölndal och träffa några veteraner i 75års åldern som tävlat konstant med brevduvor i 60 år. Sporten har ju allt. Här pratar vi om gubbs som gick in i sporten i målsman namn något annat var inte att tänka på enligt då gällande förbundsbestämmelser 1955, när även en annan sprang i kortbyxor. Jag har stämt träff på det dygnet runt öppna café Skåne en söndagseftermiddag i juni med Ralf Eliasson och Ove Bodin, två "dödspolare" i ordets rätta bemärkelse.

Två tre timmar försvinner lika snabbt som en svälj och en blink, när vi kommer i gång. Jag måste fråga er om ert klubbhus, när ni kom över detta, svaret kommer direkt 1945 tack vare Arvid i Bränslet, och Staffan Beckmans morfar stuveriarbetaren.

Ni i Mölndal har alltid varit en storklubb hur har ni lyckats att hålla ihop frågar jag, vi har legat mellan 20-30 medlemmar säger Ove, visst har det genom åren varit liv och debatt men har klubben på möte fattat ett beslut så har det gällt. Sen menar Ralf på att det har varit starka ledare typ Einar Floberg, Arne Magnusson, Bengt Gren, Weine Andersson och Arnold Johansson, duktiga brevduvemän som vi såg upp till och var lojala mot för både jag och Ove insåg på håll att dom jobbade för sportens bästa och var inte rädda för att ta ett nappatag med dom andra klubbarna i stan, (G-BG) menar Ove Bodin. Dessa herrar har genom åren hållit ett 30 tal duvor och representerar den "lille brevduvemannen" med den äran.

Det är med en viss stolthet man kan skönja i deras framtoning att arrangera stora brevduveutställningar långt tillbaka i tiden, det har legat klubben varmt om hjärtat än i denna dag. Vi känner dom som riktiga "högerarmar" Christer Zackrisson Christer Andersson och Christer Höglund, deras utställningsstab mobiliserar när det gäller socialt samspel under vintern. Detta ska Mölndalsklubben ha all heder av.

Ralf Eliassons första duvslag som idag fungerar som avelsslug.

Som när klubben arrangerar en utställning i MÖLNDALS STADSHUS i slutet på 1950 talet då Ralf Eliasson erhöll som 15 åring ett stort fint första pris, då växte jag minst 2 meter skrattar Ralf. Ralfs stora styrkor genom alla år som lastbilsåkare med ett 30 tal anställda har alltid stöttat f.d. Göteborgs Distriktet gällande support till våra frakter av tusentals duvor. Men alltid i blygsam framtoning för sportens bästa. Det är medlemmar som skall ha allas vår högaktning.

Två goa gubbar.

Inom domarklubben har Ove Bodin genom alla år varit vårt föredöme i skolning av att kunna tolka standarden för brevduvor. Två medlemmar som gett ödmjukheten ett ansikte som vi övriga inte alltid gett vår uppskattning till. Men med dessa enkla rader vill undertecknad göra mig till tolk för övriga medlemmar inom VBF.

Ett stort tack till er båda för ert mångåriga arbete i sportens tjänst, och framför allt för ett trevligt och givande besök.

YOURS IN SPORT
0116 Sven Hägg